

Undersøgelse anerkender man, er uvis. Nu derimod kan man gaa en noget sikrere Vej, nemlig at benytte Tuberkulinet; men uagtet man nu har opfundet at gaa den sikrere Vej, nemlig at prøve Indsprøjtning af Tuberkulin og derigennem at konstatere Sygdommen, siger man dog, at paa Grundlag af Tuberkulinprøven tør man ikke gaa til Tvangsforanstaltninger, for at forsøge en Bekæmpelse af den her omhandlede Sygdom, og det, jeg navnlig har udtalt mig mod, er Tvangsforanstaltningen. Nu har man i det foreliggende Lovforslag delt Forholdet saaledes, at Tvangsforanstaltningerne ere tagne ud af Lovforslaget, og man paahyder i Lovforslaget kun, hvad vedkommende ikke maa gøre; det er efter min Mening lidt mere negativt end positivt. Nu kommer det an paa, hvorledes Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, skal fortaas. Jeg maa i Parentes bemærke, at som Lovforslaget nu foreligger her, anser jeg det for at være et Grundlag, hvorpaa man kan arbejde videre, idet jeg erkender, hvad jeg ogsaa tidligere har erkendt, at det er vanskeligt at bekæmpe denne Sygdom, og at det vil medføre store Bekostninger. Hvis Staten skal erstatte alle Dyr, som lide af Tuberkulose, er det maasse et uoverkommeligt Arbejde. Det er nemlig ikke nok, at man slaar de tuberkuløse Dyr ned, man maa gaa videre, og det vil vistnok være uoverkommeligt. Man maa ombygge Stalde, i alt Fald omlægge Broelægningen, og dernæst skal Træværket renses, det er sikkert; thi ellers faar man ikke let Bugt med Sygdommen. Men naar der nu findes Bestemmelser under § 10 C. og hvad dertil hører, nemlig hvad der er anført under a. b. o., kommer det an paa, hvorledes dette skal fortaas, og det er det, jeg gerne ved denne første Behandling vilde have nogen Klarhed over. Naar der staar under a: „ikke at lade Dyr, der i kendelig Grad lide af Tuberkulose, sjøre paa Markeder, til Dyrskuer, paa fremmede eller fælles Græsgange, i fremmede Stalde eller andre Samlingssteder for Kreaturer til Udvørsel eller i andet Djemed“, kommer det an paa, hvem der skal afgøre, om Dyret i kendelig Grad liden af Tuberkulose. Er det Dyrets Ejer, eller Dyrlægen eller hvem? Der staar nok noget antydet i Motiverne i saa Henseende, saa at man nærmest skulde tro, at det var Dyrets Ejer. Men efter den følgende Paragraf, saaledes som jeg opfatter den, vil det i mange Tilfælde ikke flaa til. Naar der nemlig i § 11 staar anført, at Amtmanden kan paahyde, at Kreaturer, der sættes paa fælles Græsgang, forinden undersøges af en Dyrlæge, og at Amtmanden derhos skal være bemyndiget til,

naar han dertil finder Anledning, at lade foretage Desinfektion af offentlige Rejsestalde og lignende Opholds- og Samlingssteder for Husdyr andetsteds fra samt til, naar Fare for Smitsot skønnes at være til Stede, ved en Dyrlæge at lade foretage en almindelig Undersøgelse af alle Husdyr af en vis Art i saa stor en Del af Amtet, som det findes nødvendigt, tillader jeg mig her at spørge, om det ikke ogsaa angaar Tuberkulose. Efter min Mening angaar det ogsaa Tuberkulose. Hvis Amtmanden skønner, at Tuberkulose er udbredt i større Omfang i en vis Egn, kan han lade foretage en almindelig Undersøgelse ved en Dyrlæge, og hvis Dyrlægen saa efter endt Undersøgelse kommer til det Resultat, at der er mange Dyr, der ere angrebne af Tuberkulose, og indberetter derom, og hvilke Dyr det er, saa mener jeg, at saaledes som Lovforslaget er affattet, maa de Dyr ikke komme paa Markedet eller noget andet Steds, og det maa være Dyrlægen, der bestemmer, om Dyret er tuberkuløst eller ikke. Det samme gælder ogsaa, at Dyret ikke maa afhændes undtagen til Slagtning, og her kommer det samme Spørgsmaal frem, om det er vedkommende Ejer, der kan skønne derover, eller Dyrlægen. Naar vedkommende Ejer har handlet i god Tro, og der staar anført, at „Rødet ikke maa sælges eller bruges til Mennekesføde, med mindre det slagtede Dyr med dets Indvolde forinden er undersøgt af en Dyrlæge og det ved hans Attest godtgøres, at der kan gives Rødet saadan Anvendelse,“ tillader jeg mig ogsaa her at spørge, for at saa Klarhed i dette Forhold. Er det Sælgeren, der skal indestaa for, at Rødet af et slagtet Dyr bliver undersøgt af Dyrlægen, eller Køberen, naar vedkommende Kreaturejer sælger Dyret paa den Maade, under det Forhold, at han siger, at han anser Dyret for tuberkuløst, og derfor kun sælger til Slagtning? Er han angerløs, eller skal han sørge for, at Rødet bliver undersøgt af Dyrlægen? Overtrædelser af disse Bestemmelser, som her staa anførte, ere forbundne med ikke saa smaa Straffe, som ere nævnte i § 15, nemlig med Bøder fra 10—500 Kroner. Det er høje Bøder, meget høje Bøder. Hvis f. Eks. en Husmand, som kun har een Ko, trækker denne paa Markedet, og en Dyrlæge kommer forbi og faar Mistanke om, at Dyret er tuberkuløst, saa kan Dyrlægen, selv om Husmanden ikke har den ringeste Anelse om Dyrets Sygdom, paalægge ham at trække Koen bort fra Markedet og sige: Jeg melder det til Politiet, og du vil blive idømt en Bøde, i alt Fald den mindste Bøde paa 10 Kroner, og maasse mere. Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa